

Och, er zijn er maar weinigen, die weten, dat die oude man en dat jonge meisje door banden des bloeds aan elkander gehecht zijn, weinigen weten het, dat Judith het eenige kind is van Jozefs eenige dochter. Maar weinigen weten ook de geschiedenis, die wij straks zullen vernemen.

„Hoe is het, lief kind, iets beter?” vraagt de oude belangstellend en buigt zich over haar heen.

„O ja, grootvader, ik wil opzitten,” klinkt het met een melodieuze stem.

„Dat zou ik liever niet doen, Judith, de dokter heeft rust geboden.”

„Zeker, maar toen was ik ziek, nu niet meer; ik gevoel mij heel wat beter.”

De arme grootvader zag haar aan en wat er omging in zijn borst laat zich beter gissen dan beschrijven. Sporen, schoon maar bedriegelijk, sporen van de groote moordenaress van jeugd, kracht en schoonheid, waren reeds op het lief gelaat van het schoone meisje zichtbaar.

Want, ja, Judith was schoon. Lange zwarte lokken omlijstten haar heerlijk gelaat, waarin twee prachtige oogen fonkelden, en zwierden haar om den lieblanken hals. De schoongevormde neus en mond maakten dit geheel nog bekoorlijker, en deden denken aan de scheppende fantasie van een Michel Angelo.

Toch waren er trekken in haar gelaat, die zij met den ouden man gemeen had, ernstig en somber, maar zij deden aan hare schoonheid niets af.

„Spreek zoo niet, lieve Judith, je bent ziek en moet rust houden.”

„Kom, kom, grootvadertje, dat is voorbij, ik kan nu weer zingen, en dat moet ook. Heden avond is het mijn debut en dan mag ik niet ziek zijn. Hoe laat is het al, ik moet nog even die aria zingen, waarin ik den boschwachter beweeg tot een onderzoek naar den verdwaalde.”

Spreek zoo niet, lieve Judith.